

ZUZANA
JANOVSKÁ

ZOSTAŇ
SO MNOU
VÍRSKU

ZUZANA JANOVSÁ

ZOSTAŇ SO MNOU V ÍRSKU

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Vajnorská 128, 831 04 Bratislava 3
E-mail: slovenskypisovatel@slovenskypisovatel.sk
www.slovenskypisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Kvetoslava Slobodníková
Tlač Kasico, a. s., Bratislava

Copyright © Zuzana Janovská 2016
Cover Design © Peter Brunovský 2016
Cover Photo © fotolia/WavebreakMediaMicro
© Shutterstock.com/rootstock
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2016

ISBN 978-80-220-1953-8

*Venujem všetkým, ktorí opustili domov,
aby mohli nájsť nový.*

Domov nie je miesto, kde bývaš, ale kde ti rozumejú.

CHRISTIAN MORGENSTERN

Šťastný je ten, kto môže stráviť život medzi seberovnými
a pokojne žiť vo svojom chudobnom domove bez strachu,
bez závidi, bez predstierania, bez ambícií.

JOACHIM DU BELLAY

PROLÓG

Silvia sa rozhliadla po celej aule, zhlboka sa nadýchla a spustila:

„Vaša Magnificencia, vaše spectability, vážení pedagogovia, milí rodičia a hostia. Dovoľte mi, aby som v mene prítomných absolventov pedagogickej fakulty predniesla niekoľko slov.

Stojíme tu hrdí na svoje úspechy. Je to už päť rokov, čo sme prvýkrát vstúpili na túto akademickú pôdu. Každý z nás prišiel s inými predstavami, ideálmi a cieľmi. Nikdy však nezabudneme na prvú prednášku či prvú skúšku.

... Táto slávnostná promócia uzatvára dôležitú kapitolu nášho života. Niečo sa končí a niečo nové sa začína. A tak obráťme ďalší list a popíšme ho novými skúsenosťami z každodennej praxe. Našou úlohou teraz bude dať uplynulému obdobiu zmysel a zúročiť ho v ďalšom živote...”

„Akú nosíš veľkosť oblečenia a topánok?”

„Nohavice a tričko S – tridsaťšesť, topánky tridsaťsedem.“

Vysoká, štíhla červenovlasá dáma sa prehrabala v poli-
ciach a pripravila jej kôpku.

„Tu máš, obleč si to a potom príď za mnou,“ nechala ju

samu v sklade s oblečením, kde páchlo dezinfekčným prostriedkom.

Neveriacky hľadela pred seba. Čakali na ňu čierne nohavice a červená blúzka veľkosti štyridsať. Hrubé gumené topánky s vystuženou kovovou špičkou boli o číslo väčšie. A pod hromádkou našla akúsi sieťku a jednoduchú červenú čiapku rovnakého strihu, aký videla na fotkách väzňov z koncentrákov.

V šoku sa začala obliekať, aby na ňu Deirdre dlho nečakala. Až keď to všetko na seba navliekla, uľavilo sa jej a musela sa začať smiať. Vyzerala ako šašo. Všetko na nej viselo, nohavice boli o dobrých desať centimetrov dlhšie, plantali sa na nej, vliekli sa po zemi, topánky ťahala za sebou. Zdrapla sieťku s čiapkou, s úsmevom vyšla von pobaviť Deirdre a presvedčiť ju, že takto to nepôjde a musia pohľadať niečo vhodnejšie.

Deirdre si ju premerala prísnyim pohľadom.

„Počkaj sekundu,“ vbehla späť do skladu a Silvia čakala, že prinesie niečo prijateľnejšie.

„Tu máš, opáš si tým nohavice,“ Deirdre jej na prekvapenie podala iba kožený pánsky opasok.

Bez pohnutia na ňu pozerala, to predsa nemôže myslieť vážne!

„Come on! Obleč si to!“ popohnala ju žena, ktorá sa ešte včera na ňu usmievala a správala sa s úctou k tej „mladej, krásnej a vzdelanej žene“, ako ju nazvala.

Silvia nereagovala dostatočne rýchlo, a tak sa Deirdre chopila opaska, upevnila ním nohavice, aby nepadali, spodky rýchlo vyhrnula a druhá verzia šaša bola na svete.

„Ešte čiapku, come on! Musíme ísť.“

Žiadna reakcia.

„Come oooooon!“ nervózna Írka jej vytrhla z ruky sieťku,

natiehla jej ju na hlavu, na ňu nasadila čiapku a postrčila ju k dverám. „Poď za mnou!“

Silvia mala slzy na krajíčku, nikdy v živote by dobrovoľne nevyšla v tomto prestrojení medzi ľudí. Ani pre zábavu, ani na karneval, ani na mol opitá. Nikdy! Hanbila sa ako pes, chcela ujsť. Nevedela si predstaviť, že má teraz takto pobeťovať medzi ľuďmi v študentskej reštaurácii a tváriť sa ako supersexi čašníčka. Kým ju vysoká Deirdre viedla chodbami určenými len pre zamestnancov, schovávala sa jej za chrbtom. Nedokázala sa pozrieť na žiadneho okolo-idúceho. Vyzerala ako debil a tak sa aj cítila.

„Silvia, toto je Ann. Všetko ti ukáže. Ann, nezabudni ju poslať na pätnásťminútovú prestávku. Bye!“ Deirdre ju odparkovala v umývárni riadov, ktorú honosne nazývali oddelením, a vyparila sa.

Misia splnená. Rybka lapená. Mladá, krásna a vzdelaná žena dostala sexi outfit a skvelú prácu za hodinovú mzdu, o akej doma nemohla ani snívať, keby zobrala ponuku vedúceho diplomovej práce a zostala pracovať v škole ako odborná asistentka.

Teraz tu stojí a čaká, dokonca je spokojná, že sa nemusí prechádzať medzi ľuďmi, že jediný človek, ktorý ju vidí, je divná Ann, ktorá sa vrátila k prístroju na umývanie riadu a nezaujíma sa o ňu. Dobrých desať minút stála a čakala, kým dokončí oplachovanie tanierov naskladaných do veľkej hučiacej mašiny.

„Hello, I’m Sil-vi-a.“

„Hello!“ Ann nemala potrebu zopakovať jej svoje meno.

A evidentne s ňou vôbec nepotrebovala strácať čas. Bola absolútne zažratá do práce. Priam v tranze otvárala veľkou pákou mašinu a kontrolovala, či sa v ten deň aj dvadsiaty raz umyli všetky tanieri. Potom ich rýchlo uložila na

vozík a čaptavo s ním bežala do kuchyne, kde na ne kládli sendviče, hranolčky a občas nejakú presladenú buchtu. Ann bola od nej aspoň o pätnásť rokov staršia, ale jej mentálna úroveň o pätnásť rokov nižšia. Skrátka – rovnocenná partáčka, s ktorou oddnes bude tráviť osem hodín denne, podrkocú si o živote, o chlapoch, poohovárajú Deirdre a po práci spolu zájdu na víno.

„Kde sú toalety? Musím si odskočiť.“

Ann sa jej cez hučiaci prístroj pokúsila veľmi podivne znejúcou angličtinou vysvetliť, kam má ísť. Pochopila len to, že má vyjsť z ich „oddelenia“ a tam niekde to nájde.

Vybehla von a dostala sa do študentského bistra. Iba pred pár týždňami v podobnom sedávala i ona. Prefrčala pomedzi stoly, aby ju v tom debilnom outfite videlo čo najmenej ľudí, vbehla na záchod, zamkla dvere, sadla si na misu a rozrevala sa.

„Doriti, to čo je?!“ nadávala pomedzi vzlyky, pritom si strhla z hlavy väzenskú čiapku a šmarila ju do kúta.

Miešala sa v nej zlosť so zúfalstvom. Pôjde späť za Deirdre, prezlečie sa a povie jej, že končí...

To nie, môže byť rada, že má nejakú robotu a zarába. Už teraz má vo vrecku päť eur. A to ešte nepohla prstom. Jedlo bude zadarmo, ušetrí tým ďalších desať. O štvrtej má „padla“, na všetko zabudne a bude zasa dobre. Skúsi to.

Keď začula, že niekto vstúpil do vedľajšej kabínky, prestala plakať. Poutierala sa toaletným papierom, napravila si obriu blúzku a vyšla von. Keď sa zazrela v zrkadle, znova ju premohol plač.

„Silvia, kruci, už nerev! Nebuď posraná ako malé decko. To zvládneš. Ideš! Ser na nich.“

Nech sa akokoľvek snažila, v červenej čiapke, ktorá mala tak super ladiť s blúzkou, vyzerala nemožne. Mohla si

uvoľniť ofinu, rozpustiť vlasy – čo bolo zakázané, preto tá sieťka –, urobiť vrkoč na stranu, nič nepomohlo. Najlepšie na to nemyslieť a usmievať sa, mala predsa nádherný úsmev, ako tvrdil Jaro, takže stačilo ho vyčarovať a nik si ten strašný detail na jej hlave ani nevšimne. Tešila sa, ako sa večer schúli k Jarovi a dá sa poriadne poľutovať.

Po návrate na oddelenie ju čakalo ticho a zhrozený výraz Ann naznačoval, že sa niečo stalo. Prístroj na umývanie sa pokazil. Ann nezrozumiteľne bedákala a plač mala na krájkku.

„Čo budeme robiť?“ spýtala sa Silvia len tak do vetra.

Počas nasledujúcich štyroch hodín sa jej v rukách so smradľavými gumenými rukavicami podarilo umyť asi dvetisíc tanierov, príbory ani nestíhala počítat. Stal sa z nej stroj, ktorý vnútri fungoval na svoj vlastný myšlienkový režim. Ruky automaticky umývali, mozog spomínal. Pred dvoma týždňami sa dala ráno učešať v prestížnom kaderníctve, potom ju nalíčila profesionálna kozmetička, obliekla si nádherné tmavomodré šaty, obula špicaté loďičky a počúvala rozprávanie milovaného dekana o elite národa, ktorej bola súčasťou vďaka svojmu vzdelaniu. Potom prišla jej hviezdna chvíľa s príhovorom, neskôr kytice, blahoželania, dary, fotky, ona v hlavnej úlohe... a k slzám dojatá mama. A otec, ktorý využil ďalšiu príležitosť vypiť si, ba priam sa ožrať pod obraz boží, ako takmer každý deň.

„Už si bola na obede?“ prebrala ju akási pani poklepáním po pleci.

„Nie.“

„Chod', máš polhodinu.“

„A kam mám ísť?“

„Kam chceš,“ pokrútila nechápavo hlavou tá ženská. „O jednej nech si späť.“

Vrátila sa do šatne. Bola zamknutá. Odbehla si na záchod a akosi sa jej cez chodby pre zamestnancov podarilo dostať na malý špinavý dvor, plný obrovských čiernych košov s odpadkami. Svoju voľnú polhodinu strávila tým, že pribežne od okolostojacich žobronila cigaretu, takže na obed si dala pár gramov nikotínu. Nikdy predtým nefajčila, no teraz mala pocit, že cigarety sú to jediné, čo ju môže trochu upokojiť.

Po návrate ju už čakala žena s funkciou tímlíder, a k slovám pridala aj úsmev:

„Sil-fia, je čas zmeniť oddelenie, však?“ a viedla ju o poschodie nižšie.

Svitla jej nádej na lepší život a zároveň jej bolo ľúto za rozjímavým tichom pri umývaní riadu, v ktorom sa, mimochodom, výrazne zlepšovala.

Vošli do obrovskej jedálne pre asi tisíc študentov, na konci ktorej svietili presklené dvere. Za nimi fungovalo päťnásobne väčšie oddelenie umývania riadu, ktorého tempo udávala veľká kovová otáčavá polica. Na ňu zvonku študenti neprestajne odkladali podnosy so všetkými riadmi a zvyškami obeda vrátane použitých servítok, prevrhnutých pohárov, vyplutých žuvačiek a podobných nechutností. V prvom rade stáli tri slečny, ktoré všetko triedili – príbory a poháre bokom, odpadky do koša a do veľkého kanála, čo tiekol uprostred oddelenia, príkladne ekologicky zhŕňali z tanierov zvyšky bioodpadu.

Fascinovane sledovala ten mechanizmus a potláčala reakciu na prenikavý zápach, ktorý sa z kanála šírila. Zjavne však prekážal len jej. Trojica triedičiek sa pri ňom vesele rozprávala.

„Toto je Alex, vysvetlí ti, čo máš robiť. Bye!“ rozlúčila sa s ňou tímlíderka a viac sa nezdržiavala.

Silvia pozrela na Alex. Nie, nechcela nikoho posudzovať podľa vzhľadu, ale – čo to je?! Muž alebo žena? Alex bolo drobné červenovlasé stvorenie vysoké asi meter tridsať. Piskľavý hlas, ktorý vychádzal z pokrútených úst, fungoval však dostatočne na to, aby sa jeho majiteľ stal „manažérom oddelenia“, ako hlásala pripnutá menovka.

„Come on,“ mávol na ňu. „Zober si túto handru a poď za mnou.“

Vyšli von medzi študentov. Alex vytipoval špinavý stôl, ukázal naň, ona ho pod jeho odborným dozorom utrela a pokračovali ďalej. Chodila za ním pár minút poctivo ako psík a veľmi rýchlo pochopila, že fyzický zjav Alexa bol len predznamenaním stavu jeho mentálnych schopností. Znovu sa jej nahrnuli do očí slzy. Horko-ťažko ich potláčala. Situácia, v akej sa ocitla, bola fackou, akú jej nikdy neuštedril ani vlastný otec. A bolo ich dosť. Táto bolela najviac.

Ja, Silvia Machovská, čerstvá absolventka odboru geografia – angličtina, umývam stoly írskym študentom a mojím nadriadeným je mentálne postihnutý hermafrodit. Už sa nemohla dočkať, ako si to zapíše do denníka.

Nechala Alexa Alexom, rozhliadla sa okolo seba a vrátila sa do oddelenia. Manažér si to ani nevšimol a ďalej sa prechádzal medzi stolmi.

„Hello, poď k nám!“ prihovorila sa jej jedna z triedičiek a pridala aj úsmev.

Silvia chvíľu váhala, ale cítila, že by sa asi mala niekam zaradiť, aby len tak nečinne nepostávala. Nedokázala sa však ku kanálu priblížiť na viac ako na dva metre, inak by sa asi povracala.

Vysmiata kontaktná osoba to rýchlo pochopila:

„Smrdí, však? Tak pod' sem, budeme utierať. I'm Zuzana.“

„Zuzana? Slovenka?!“

„Aj ty?! Čau! Odkiaľ si?“

Zuzana jej rýchlo našla suchú utierku, zatiehla ju do rohu leštiť príbory, kde mohla postávať a nenadrela sa viac ako zamladi po nedeľnom obede, keď si s bratom rozdelili, kto z nich tých osem tanierov umyje, kto ich utrie a uloží. Zuzka bola skúsená a neuveriteľne zhovorčivá. Vyžarovala z nej pohoda. Silvia sa konečne po celom dni trochu upokojila.

Alex si po chvíli uvedomil, že za ním nik nie je, vrátil sa do oddelenia a čosi pritom mekotal. Blížil sa rovno k nim.

„Alex, už drž hubu, shut up! A fuck off!“

Silvia s hrôzou sledovala odvahu vysmiatej Zuzky a napäto čakala na Alexovu reakciu. Ten sa rozzúrila a začal zase niečo mekotať.

„Si nepočula? Fuck off!“

Alex mávla rukou a, šomrúc si niečo pod nos, sa vzdialila.

„To je Alex, z tej si nič nerob... ignoruj ju. Oni majú predpísané nejaké percento postihnutých, čo musia zamestnať, tak ju tu držia...“

Aha, takže Alex je oficiálne žena. A Zuzka človek potrebný na integráciu. Vymenili si kontakty, pretože keď padla, Silvia bola presvedčená, že Deirdre vráti uniformu a viac sa na to miesto nevráti.

Jaro vystrašene sledoval, ako jeho životná láska sedí na posteli ako kôпка nešťastia a neprestáva plakať. Nikdy sa

necítil tak bezmocne. Absolútne netušil, čo robiť. Mal by ísť za Deirdre a streliť jej jednu, aby pomstil poníženie svojej milovanej? Alebo by si mal počkať na toho hermafrodita a vraziť jemu? Jaro nikdy nebol typ bitkára. Nebil sa ani na základke a ani nesledoval v telke box či kung-fu filmy. No toto bola možno prvá situácia v živote, keď by mal niekoho poriadne vyfliaskať, aj keď netušil, ako sa to robí. Ibaže nemohol predsa ísť zmlátiť ženu a drobné mentálne postihnuté stvorenie! Musí Silvii pomôcť inak.

Z ešte poriadne nevybaleného batoha vylovil fľašu borovičky, ktorú mu dala mamka pred cestou na príležitosť, „keď bude najhoršie“, a nalial jej do porcelánovej šálky asi deci. Na jeho prekvapenie i úľavu zároveň šálku naraz kopla do seba. Po pár minútach prestala nahlas vzlykať, no slzy jej neprestávali zaplavovať krásne veľké oči.

Zdala sa mu nádherná, aj keď plakala. A bola náramne sexi aj v tejto zranenej póze. Aj v každej inej. Obdivoval ju. Mala v sebe toľko sily. Odkedy ju spoznal, stala sa jeho hnacím motorom. Na rozdiel od neho prežila veľa zlého, ale dokázalo ju to nakopnúť. Nikdy sa nevzdávala, bojovala, a hoci to tak nevyzeralo, tušil, že bude bojovať aj teraz.

„Dáš si ešte jeden?“

Prikývla, a tak jej znovu nalial. Potom ešte tretí. Silvia nikdy predtým nepila. Alkohol nenávidela, pretože ním napáchlo celé jej detstvo a malý byt, v ktorom musela prežiť osemnásť rokov s otcom notorikom.

Sadol si k nej na posteľ, hladkal ju po vlasoch, po líci a po ramene, až mu schúlená a na mol opitá zaspala na nohách.

Keď sa vrátil Amore, opatrne ju prikryl a šiel sa mu vyrozprávať.

„Fúúú... tak im pôjdeme dať príučku! Nech zažijú po-

riadnych slovenských chlapov, no nie?“ vtipkoval Amore. „No nič, idem sa ja dať dokopy, čaká ma ďalšia šichta,“ mrkol naňho a pobral sa do kúpeľne.

Ak sa Jaro pred polhodinou rozprával so spoteným mužom v špinavom tričku zastriekanom farbami, ktorý sa práve vrátil z fabriky na výrobu náterov a šiel si dať poriadnu sprchu do plesnivej kúpeľne, teraz už videl odchádzať frajera, ktorý sa parádne vystajlovaný seabedome vybral na rande. Prezývka Amore, čo mu prischla už na strednej, skrátka, sedela a riadila jeho život.

Opäť nevidel, koho si Amore priviedol na izbu v ten večer, ale pozvaná dáma nadránom odchádzala evidentne viac než uspokojená. Podľa hlasu rozoznal, že to nie je tá, čo u nich nocovala pred dvoma dňami, a určite nie ani tá, ktorú tam mal Amore na návšteve deň po ich nastahovaní. Ešteže v tú noc Silvia tvrdo spala. Jaro sa obával, ako bude riešiť nočný hluk v papierovom dome, ktorý jemu zatiaľ neprekážal, no Silvii možno začne. Už teraz nebola nadšená z čiernej plesne pokrývajúcej celý strop studenej kúpeľne ani z prietokového ohrievača, z ktorého pri sprchovaní vytekal len cícerok vlažnej vody. Ani z chladu a vlhka prestupujúceho celý dom. Zatiaľ sa príliš nestťažovala, no Amoreho nočné hry mohli byť poslednou kvapkou trpezlivosti. Budú tam musieť pár týždňov vydržať, kým dostane prvú výplatu, aby mali z čoho žiť, a kým si aj Silvia nájde prácu. Potom sa poobzerajú po lepšom podnájme.

Amoremu sa neodvážil pripomínať vyhlášku o nočnom pokoji. Bol mu vďačný, že im ponúkol voľnú izbu, keď sa so Silviou rozhodli po škole vyraziť do Írska zarobiť si na bývanie, a uľahčil im tak prvé kroky v novej krajine.

Silvii hluk šíriaci sa niekoľkokrát za týždeň z Amoreho izby na Jarovo prekvapenie napokon nerobil problém. Na-

opak, inšpirovala sa. Celé dni trčala v tom hroznom dome sama. Vzhľadom na finančnú situáciu nemohla čas, kým on pracoval, tráviť v obchodoch či na kávičkách s kamarátkami, ktoré tam vlastne ani nemala. Pravidelne vyrážala len na úrad práce sledovať pracovné ponuky, posielala životopisy a čakala, kým sa Jaro vráti z roboty. Po jeho návrate mu dala vždy čas na nutnú regeneráciu a potom sa naňho vrhala a dávala do toho všetku svoju nahromadenú energiu. Už dávno vedel, že Silvia sex miluje, a bol tým, prirodzene, nadšený, no jej nočné prepady synchronizované s nárazmi ozývajúcimi sa z Amoreho izby ho po čase začali vyčerpávať. Po celodenných náročných fyzických výkonoch na stavbách sa jednoducho potreboval v noci vyspať.

Vlnila širokými bokmi uprostred provizórneho parketu, ktorý len pred pár minútami spontánne zriadila na koberci pred starým televízorom. Cítila, ako jej hudba preštipuje celým telom, preniká do každej bunky, akoby rytmus hudby udával tempo jej srdca.

„Maaaajkl!!! Jééé!“

Kamil vedel, že Jacksona miluje, a túto pieseň obzvlášť, preto ju pustil. Ťažký anglický text sa naučila ešte na základnej škole z *Bravíčka* a vedela ho zarecitovať celý, i keď veľmi netušila, o čom je. Angličtina nebola jej silnou stránkou. Zato mala iné. Tanec bol jednou z nich. Vedela to o sebe a o to viac sa teraz doň ponorila.

„Skinhed, ded hed... gon bed, situejšn... elevejšon, evrybady elegejšon, in d sujt, on d ňus... Olajvona sej is det dej dont rily ker ebaut aaas,“ vrieskala Zuzka z plného hrd-

la, musela zakloniť hlavu a zatvoriť oči, aby to celé precítila ešte raz.

Mrkla na Kamila, no ten spal vo svojom oblúbenom koženkovom kresle, v ruke držal ovládač prehrávača, z ktorého hral Michael. Super, Michael mohol hrať až do rána.

Znovu zavrela oči a dala sa viesť hudbou. Tak veľmi sa tešila na to nové turné. Konečne bude dosť blízko, aby mohla za ním vyraziť a vidieť ho naživo. A konečne bude mať dosť peňazí, aby si mohla kúpiť lístok na koncert. Vďaka pobytu v Írsku si bude môcť splniť životný sen.

Keď zase na chvíľu otvorila oči, aby skontrolovala svet, uvidela, ako sa okolo parketu vytvoril kruh rozdivených fanúšikov.

„Zuzkááá, idéééš,“ kričal Janči zavesený do rozvlnenej Katie.

Všetci sa na ňu usmievali a tleskali do rytmu. To jej dodalo ešte viac sebavedomia, takže keď začula Michaelovu *Man in the Mirror*, trúfla si s rukou v rozkroku aj na moonwalk a pre veľký úspech ho ešte párkrát zopakovala. Rozjarení fanúšikovia jej odpustili, že občas zakopla. Amore a Jožko ju na striedačku ochotne vracali na nohy.

Párty sa, skrátka, vydarila. Svoju dvadsaťpäťku oslávila, ako sa patrí. A už ju aj prestalo trápiť, že jej Kamil daroval len pravú Barbie od Mattela. V princezničkových šatách, s hrebeňom a korunkou vo vlasoch. Myslel to určite dobre. I keď jej Barbie naozaj neurobila takú radosť, ako keď ona jemu darovala autíčko na ovládanie, po ktorom vraj od detstva túžil a nikdy ho nemal. Revanš s Barbie sa veľmi nevydaril. Ale taký už bol jej drahý Kamil – vyštudovaný matematik. V hlave mal jednu veľkú rovnicu.

„Nevadíííí...“ zanôtila vysmiata prešľastná Zuzka, keď sa cestou na záchod sterigala zo schodov.

„Poď, Zuzi. Vstávaj! Pôjdeš si ľahnúť. Zajtra máš to školenie,“ dvíhali ju zo zeme Katie so Silviou.

Aj dve s ňou mali čo robiť, deväťdesiat kíľ, zaťažených takmer pollitrom pravého corského džinu, sa nedvíhalo ľahko. Zuzka pochopila, že je v dobrých rukách, a vyplá. Cítila, ako jej Silvia stiahla z nosa okuliare a vyzula veľké papuče so psími ušami. V polospánku začula aj akési vzlyky Katie kvôli Jančimu a potom ju zobudil až budík, ktorý si, už poučená, prozreteľne nastavila ešte predtým, než dorazili hostia a začala sa ďalšia z divokých osláv.

O siedmej ráno jej už nebolo do spevu, no vedela, že dobrá praženica s cibulkou na domácej masti a čerstvý vzduch ju postavia na nohy. Kamil sa k raňajkám pridal a potom spolu vyrazili na ďalšie školenie o bezpečnosti pri práci. Za posledné dva roky už šieste, no toto bolo zo všetkých najzábavnejšie. Okrem informácií typu, že pri práci s kyselínou majú používať ochranné prostriedky, alebo rád, ako si správne umývať ruky, učili sa aj bezpečne prenášať škatule.

„One, two, three... teraz!“ znela zvuková pomôcka pri dvíhaní bremena vo dvojici.

Z drepu sa museli v rovnakej chvíli postaviť a preniesť váhu cvičnej prázdnej kartónovej škatule do nôh, nie do chrbtice, tak im to predtým ukazovala pani školiteľka na obrázkoch.

Celé doobedie trénovali rôzne manévry so škatuľou. Ako bremeno správne a bezpečne vyložiť na skriňu, zložiť zo stola na zem, preniesť z jedného stola na druhý. V prvom kole každý sám, v druhom už vo dvojici. Škatuľu obchytkala poctivo – spočítali, že celkom šesťdesiattrikrát – celá štrnásťčlenná skupinka budúcich zamestnancov no-

vootvoreného hotela, na ktorý si brúsili zuby aj Kamil so Zuzkou. On ako hotelový portier a ona ako chyžná.

Tešila sa na novú prácu, bola to najlepšia pozícia, na akú sa so svojou angličtinou zatiaľ dostala. Myslela si, že sa ju naučí rýchlejšie, ale ani za dva roky pobytu v Írsku akosi nenašla príležitosť zdokonaľiť si úbohé základy, ktoré pochytala na kurzoch ešte v prvom ročníku štúdia matematiky. S Írmi sa v oddeleniach umývania riadu takmer nestýkala a po práci bola obklopená rodákmi.

„Joj, škoda, že si tam včera s nami nebol, tak dobre som sa nebavila hádam od oslavy štátnic...“

„Hmm,“ zamumlal v polospánku Jaro.

„Miláčik, vstávaj, pôjdeme sa niekam aspoň prejsť, keď neprší.“

„Silvinka, nechaj ma, prosím, ešte spať, fakt som strašne unavený.“

Silvia zavrela dvere a znudene sa hodila na vyležaný gauč v obývačke. Čo bude dnes jesť? Toast s taveným syrom jej už liezol krkom. A kuracie karí z konzervy ešte viac. Tak rada by si zašla niekam na normálny obed a potom aspoň na prechádzku. Ale na obed nemala peniaze a na prechádzku spoločníka.

Jarovi mala prísť výplata až o pár dní. Dovtedy musia vydržať a na veľké rozhodzovanie to nebude ani potom. Zaplatia nájom, kúpia si konečne aspoň perinu, pretože zo starej deky, pod ktorou spávali, ju svrbelo celé telo. A zvyšok pekne porozdeľuje do obálok, ako ju to naučila mama. „Na stravu“, „Na oblečenie“, „Na vianočné darčeky“ a tak

ďalej. Mama dokázala z platu učiteľky v škôlke vyžiť a ešte aj dať študovať dve deti, pretože otec ten svoj celý prepil. Obáľková metóda bola zázračná.

Jaro celé dopoludnie prespal. Deň predtým zobral víkendovú šichtu, za ktorú mu ponúkli dvojnásobnú hodinovú mzdu, a tak ani chvíľu neváhal. Preto s nimi nemohol ísť k Zuzke na párty. Chápal však, že Silvia sa potrebuje rozptýliť, a tak poprosil Amoreho, aby jej robil spoločnosť. Báľ sa pustiť ju samu do pochybnej štvrte, v ktorej Zuzka bývala. Amore to miesto vykreslil ako špinavé geto plné imigrantov z Afriky, kde boli vraždy a krádeže údajne na dennom poriadku. Silvia nebola Amoreho sprievodom nadšená, no inú možnosť nemala. Nakoniec sa s ním celkom dobre cítila. Keď si trochu hrkol, nebol už taký seldónsky macher ako za triezva a vtipmi zabával všetkých jej nových známych.

Keď si na obed miešala ryžu s rozmrazenou zeleninou, volala Zuzka:

„Silvi, počúvaj, ty si tvrdila, že máš dobrú angličtinu, nie?“

„Mám... mám z nej aj štátnice.“

„Som si spomenula, že mi jedna kamoška z Litvy hovorila, že odchádza do novej roboty a hľadá niekoho namiesto seba... je to nejaká administratíva na univerzite. Ja so svojou angličtinou na to nemám, vieš ako...“

Silvia si zaumienila, že sa na pohovor maximálne pripraví. Od Litovčanky vymámi všetky informácie a kvôli dokonalému fyzickému vzhľadu si privstane aj o dve hodiny. Ďalšiu príležitosť na normálnu pracovnú pozíciu už nesmie premárniť. Na poslednom pohovore síce vyzerala celkom k svetlu, no prepis právnického textu do počítača